

„AZ ÁLMOK NEM HAZUDNAK!”

ApCsel 27,21–25

Azt hiszem, attól függetlenül, hogy hiszünk-e az álmokban, vagy nem, mindenkit érdekel: Mi az álom? Egy kissé tudományosan fogalmazva: az álom az embernek olyan állapota, amikor öntudata többé-kevésbé kikapcsolódik, megszűnik a tér és idő érzékelése is. Az álom sokszor a nappali események, történések, lecsapódása, amelyek mint álmokképek a tudatalattiból kiemelkednek, és így kikerülnek az akarat ellenőrzése alól. Álmaink alapját nagyon sokszor valamilyen titkos vágy is képezheti.

A Szentírás meglepően sokat mond az álomról, és ha nagyon odafigyelünk, azt is észrevesszük, hogy nem egyértelműen, sőt nagyon sokszor ellentmondásosan beszél.

1. Az álom elsődlegesen az alvást jelöli, amikor az ember elveszíti önellenőrző képességét. Ez az álom lehet mély álom is, amelyből önmagától nem is tud felébredni az ember. Ilyen álmot bocsátott az Isten Ádámra, amikor társát, Évát megteremtette.

2. Az álom negatív értékelését is megtaláljuk a Bibliában. Ez értékelés szerint az álomban nem Isten akarata, hanem az emberi vágyak, elképzelések fogalmazódnak meg. Az ilyen és ehhez hasonló vágyálmok az emberi gondolkodás, érzés és reménység kifejezői, szemben az isteni üzenettel. Mózes 5. könyve az álomlátást összekapcsolja a jövőmondással, és nagyon súlyos ítéletet mond azok felett, akik saját álmaikat Isten kijelentésének tartják, és ezáltal másokat is félrevezetnek, esetleg bukásba sodornak.

3. A Szentírás pozitívan is értékeli az álmot. Ezen értékelés szerint Isten, sok egyéb mellett, az álmot is felhasználja kijelentésének, akaratának közlésére. Nagyon sok ilyen példával találkozunk az Ószövetségben. Vannak álmok, amelyeken át Isten az Ő akaratát adja az ember tudtára. Máskor az álmoknak politikai jelentősége van, de a legtöbb esetben a személyes élet területére vonatkoznak, az egyes ember életét határozzák meg.

4. Nem minden egyértelmű. Nagyon sok esetben csak magyarázat, megfejtés után érthető meg. A Szentírás azt is világossá teszi, hogy a megfejtés Isten dolga, de Ő egyeseket képessé tehet az álmok megfejtésére. Ilyen képessége volt Józsefnek, Dánielnek és általában a prófétáknak. Péter apostol az első pünkösd reggelén mondott prédikációjában Jóel könyvére hivatkozva arról beszél, hogy a vének álomlátása a szentlélek különös adománya, és ebben az esetben egyenértékű a prófétálással.

Ahelyett hogy tovább és jobban belebonyolódnánk a – sokszor önmagának is ellentmondó – Szentírás magyarázatába, próbáljuk meg egyszerű, hétköznapi nyelven megfogalmazni, hogy mi is az álom. Ebben segít nekünk Petőfi, aki *Jövendölés* című versében mondja, hogy: „Az álom ablak, melyen által lelkünk szeme jövőbe néz.”

Én, anélkül, hogy merényletet követnék el a költői alkotással szemben, egy kicsit megtoldanám ezt a gondolatot, és hozzátenném, hogy nemcsak a jövőbe, nagyon sokszor a múltba is néz a lélek szeme az álom-ablakon keresztül.

Nem véletlenül idéztem Petőfi Sándort. Minden esztendőben, július végén halálára emlékezünk. Halálában is arra a lánglelkű forradalmárra és hazafira, aki mert álmodni nemzetének, hazájának egy szebb jövőt. S milyen csodálatos, hogy ebben a szebb jövőben helyet kaptak a világ többi népei, nemzetei is, s így született meg a világszabadság álma, gondolata.

Bár idézett versében önmagáról beszél, mégis megragad a befejező gondolat, amely félreérthetetlenül és határozottan kimondja: „...*az álmok nem hazudnak!*” És valóban, álma nem volt hazug, mert „dicső neve”, emléke örökké él.

Álmokról beszélve, hadd mondjam el testvéreim, hogy a tegnapi napon részt vettem a korábban bálványosi, most már tusványosinak nevezett, nyári egyetem záró előadásain. Az előadók egyike Orbán Viktor, magyar miniszterelnök volt. Előadásának témája a státustörvény és annak alkalmazhatósága. Amellett, hogy egyetértek minden gondolatával, úgy érzem, hogy függetlenül a román fél akaratától, a törvényt alkalmazni lehet és kell. Tulajdonképpen nem is erről akarok beszélni a továbbiakban, hanem arról a gondolatról, ami nagyon megragadta figyelmemet, s ami további életemre vonatkozó érvénnyel mélyen bevésődött szívembe:

„*A 21. század hajnalán nem jelent hátrányt magyarnak születni!*” E gondolat jegyében, mondotta továbbá a magyar miniszterelnök, az álmok, a korábban merésznek hiit álmok kezdenek valóra válni. Így találkozott gondolatvezetése azzal, amit Markó Béla RMDSZ-elnök kérdőjellel fogalmazott meg előadása címeként: Nemzetállam, vagy nemzetálmom? Jó volt hallani, hogy európai szellemben gondolkozva mindketten a nemzetálmom gondolata mellett foglaltak állást. És ez az álom, amit együtt kell álmodnunk Európa nemzeteivel, egy olyan jövő képét vetíti elénk, amelyben megtalálja mindenki a maga helyét, anélkül, hogy valakinek terhére, kárára lenne.

„*Az álom ablak, melyen által lelkünk szeme jövőbe néz.*” – ismétlem újból Petőfi szavait. Mit lát a lélek abban a jövendőben? Ha csak a közeljövőre tekintünk, egyelőre semmi jót, mondanánk. De nem szabad rövidlátónak lenni. Legyen bátorságunk tovább álmodni és hinni, vallani Petőfivel együtt, hogy „...*az álmok nem hazudnak!*”, még akkor sem, ha az elmúlt évszázad folyamán az álmok sokszor hazudtak, az álmok sokszor becsaptak.

Viharos tengeren hánykódó hajó volt az életünk századokon át, mondjuk sokszor a régi prédikátorok stílusát használva. De mindig voltak, akik időnként felálltak s intettek: józan észre, mérsékletre, felelős életre. S közben álmodtak. Álmodtak velünk, néha helyettünk, de mindig értünk. Álmaikból egy szebb jövőkép rajzolódott ki, egy olyan kép, amelyben hittek. E hit alapján tudtak bizonyosságot tenni, tudtak biztatni, „*hogy jó reménységben legyetek!*”.

Ilyen álmódó és mégis a reménység talaján álló államférfinak, nagyszerű vezetőnek látom én Orbán Viktort, aki álmodik, sokszor helyettünk is, de mindig értünk, a nemzetért, s közben keményen megküzd azért, hogy ezek az álmok valóra váljanak.

Isten nekünk ajándékozta, mint annyi más nagy embert a történelem folyamán, hogy látomást látó, jövőt álmódó és az álmokban bízó szent akarással vezesse a nemzetet. Én hiszek ezekben az emberekben. Én hiszem, hogy úgy lesz, ahogy Isten megmondta neki, ahogy ő el tudja mondani, meg meri osztani azt velünk. Ezért vagyok jó reménységben. Ezért kérek, bátorítalak bennetek is, hogy legyetek jó reménységben férfiak és asszonyok, ifjak és öregek, gyermekek és felnőttek, mert: „Az álmok nem hazudnak.” Ámen.

AZ ÉGI CSODA

Józs 10,12–14

A nyár folyamán amerikai látogatóink jöttek. Kedves kollegánk, Farkas Dénes hozta őket az újonnan vásárolt minibusszal. Városnézőbe indultunk. Célpont a Fekete-templom. Azt mindannyian tudjuk, hogy nyári időszakban sokszor lehetetlen parkolóhelyet találni a templom közelében. Nekünk pedig feltétlen szükség volt egy helyre, mert a vendégek közül ketten mozgássérültek voltak, s így őket a templomhoz közel kellett vinni, s onnan fel is venni. Amint ott nézelődtünk, s lestük az első felszabaduló helyet, az egyik amerikai szólalt meg: „Ne aggódjatok, lesz parkoló hely!” Majd mindannyiunk csodálkozására egy érdekes imádságot mondott:

„Ó, Parkolók Hatalmas Istennője, Hozzád fordulunk, hogy szorongatott helyzetünkben segíts. Mindenképpen látni szeretnénk ezt a híres templomot. Messziről gyalogolni nem tudunk. Tudjuk, hogy hatalmadban áll, segíts hát, s egy percen belül szabadíts fel egy parkolóhelyet. Ámen.” És csodák csodája, harminc másodpercen belül egy hasonló méretű jármű távozott a parkolóból, s így mi foglalhattuk el a helyét.

Amikor ez a különös imádság elhangzott, mindenki nevetett, s értékelte amerikai testvérünk humorát. De, amikor megtörtént „a csoda”, akkor senki sem volt egyetlen szava. Egyszerűen tudomásul vettük, s mintha mi sem történt volna, mentünk tovább a gunk útján.

Azóta sokszor eszembe jut ez a jelenet, s elgondolkozom, hogy vajon mi is történt ott? De sietek előrebozsátani, hogy én személy szerint nem hiszek a Parkolás Istennőjében, aki ilyen imádságra hallgatva mozdítja el az embereket járműveikkel együtt, teljesítve egyszerű halandók esendő kéréseit.

Itt van ez az ószövetségi történet, melynek kapcsán mondom, hogy ugyanígy azt sem hiszem szó szerint, hogy Józsué kérésére Jahve megállította volna